

aantal jodiumhoudende indollichamen werden nu door KENDALL synthetisch bereid; deze bleken echter alle physiologisch onwerkzaam.

In 1924 vatte HARRINGTON het onderzoek van thyroxine op. In de eerste plaats verbeterde hij de methode van KENDALL, waardoor hij een veel grootere opbrengst aan thyroxine kreeg. Daarna gelukte het hem de juiste structuurformule op te stellen, en in zeer korten tijd, in samenwerking met onzen landgenoot BARGER te Edinburgh de synthese van thyroxine uit te voeren.

Deze spannende roman vindt men in de eerste 6 hoofdstukken van de monographie van KENDALL beschreven, terwijl in de rest van 21 hoofdstukken de physiologie en pathologie van deze buitengewoon belangrijke stof besproken worden, die op nog zoo geheimzinnige wijze de grootte van de stofwisseling in ons organisme regelt.

Ook al zijn wij huiverig om de bewering van KENDALL te onderschrijven „this single substance can transform flesh and blood from a mass of protoplasm into a rational being”, toch verdient deze schrijver onzen dank, dat hij op zoo heldere wijze een overzicht heeft gegeven van den huidige stand van onze kennis over dit belangrijke onderwerp.

B. C. P. JANSEN.

ABDERHALDEN's *Handbuch der biologischen Arbeitsmethoden*.
Abt. V, Teil 7, Heft 6. C. V. EICKEN, *Methoden zur experimenteller
Schädigung des Gehörorgans durch Schalleinwirkung*. F. TRENDE-
LENBURG, *Elektrische Methoden zur Klanganalyse*. Lief. 296. Uitg.
URBAN und SCHWARZENBERG Berlin 1929. Prijs: 6 mark.

Het eerste gedeelte, dat slechts 15 bladzijden beslaat, geeft de proeven van WITMAACK, SIEBENMANN en vele anderen uitvoerig weer. Door groote vindingrijkheid heeft men kunnen vaststellen, dat langdurige inwerking van geluid beschadiging van omschreven gedeelten van het orgaan van CORTI tengevolge heeft. Ten opzichte van de vraag in hoeverre hier lucht- of (en) beengleiding in het spel is, staan de verschillende onderzoekers scherp tegenover elkaar.

In het tweede gedeelte wordt allereerst de theorie der toestellen, die dienen om het geluid op te vangen, behandeld. Vervolgens worden in een hoofdstuk over constructie en ijking van dergelijke toestellen verscheidene microphonen uitvoerig besproken: de condensatormicrofoon van WENTE en die van RIEGGER en ook de koolmicrofoon van REISS. Daarna worden verschillende methodes van versterking beschreven; voor den medicus is misschien die het meest van belang, welke BASS toepaste bij het opteekenen van longgeruischen, enz. In het hoofdstuk over opteekening en analyse vindt men de bekende oscillogrammen, door TRENDELENBURG van klinkers en medeklinkers vervaardigd. Aantrekkelijk is in dit hoofdstuk ook de beschrijving van de methode van SACIA voor automatische analyse door tusschenkomst van een seleniumcel. De theoretische beschouwingen in het vierde hoofdstuk over de vergelijking van objectieve en subjectieve gegevens moesten in een handboek voor werkmethodes uiteraard beknopt zijn. Ook hier vindt men eenige zeer mooie krommen, nl. van hartgeruischen en van tonen van een Stradivariusviool.

L. KAISER.